

A nyugdíjhazugság alkonyán

2016 november 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Agresszív propaganda-hadjáratba kezdtek a nyugdíjalapok, biztosítási brókerek, kötvénykereskedők, s mindenféle egyéb vámszedői a boldogtalanságnak, a kiszámíthatatlan jövőtől való félelemnek.

Lépten-nyomon olyan hírekbe, cikkekbe, elemzésekbe botlok, melyek mind arról biztosítanak: nekem már nem lesz nyugdíjam.

Mosolyog ilyenkor az én szívem. Ízlelgetem a gyönyörű ígéretet. Borzongató melegség hömpölyög végig bőröm alatt, mint, amikor új szerelem van születésben. Nem lesz nyugdíjam. Talán másnak sem. Talán megélem, hogy az emberi gonoszság legaljasabb találmánya, az erkölcsi züllés legmélyebb kanálisa, a modern társadalom legostobább tévedése, a jóléti állam legprimitívebb balfogása egyszer, s mindenkorra eltűnik a történelemből. Boldog idők gyermeke vagyok!

Hiedelem és ámitás

Mert, hát micsoda a nyugdíj? Evilági mennyország-pótlék. Reménységet nyújtó üres és hamis ígéret. Egy boldogtalan életért kínált értéktelen alamizsna. Hazugság, amit sokan elhisznek: majd akkor, majd nyugdíjasként, majd a társadalom eltartottjaként, majd a megérdemelt pihenőtől eljövetelel, majd akkor boldog, elégedett és szabad leszel. Majd akkor elérheted félretett céljaidat, megvalósíthatod elmulasztott álmaidat, kipihenheted összegyűjtött fáradalmadat, végigjátszhatod be nem fejezett játékaidat, beletemetkezhetsz már-már elfelejtett örömeidbe, míg lassan, de a hálás társadalom és szerető családod ölelését élvezve felkészülhetsz nagy, végső utazásodra...

Mindebből persze egy szó sem igaz.

Talán akadnak szerencsés és boldog nyugdíjasok, de ha vannak ilyenek, létük semmiképpen sem függ össze azzal, hogy ezek nyugdíjasok. A boldog nyugdíjasok boldog dolgozók voltak, s nyugdíjazásuk lényegi változást nem hozott életükbe. Talán egy kicsivel többet unatkoznak.

A többség sorsa tragikus. Jórészüket hamar felismeri a hazugságot, de csak nagyon kevesen merik bevallani maguknak, hogy rútváltás áldozatai lettek. S mire feldolgozzák a becsapottság traumáját, mire szembe tudnának nézni azzal, hogy a vágyott-remélt állapot valójában halálos kórság, mire tennének, vagy legalább mondanának valamit róla, addigra ott is állnak a halál küszöbén.

A nyugdíjasok korán halnak. Nem azért mert öregek, sokkal inkább azért, mert nyugdíjasok. Kirekesztettek. Főlölslegesek. Egyedül maradók. Közösségeiket veszítették. Céltalanná válók. Leépülők. Minden mindegy állapotba züllők. S nem utolsó sorban egy gonosz ösztársadalmi színjáték áldozatai. A nyugdíjazásnál talán még az is humánusabb volna, ha egyszerre agyonütnék őket. Az legalább gyorsan megy. Persze elég gyorsan megy az elhalálozás a nyugdíjasok körében is. A nekilóduló alkoholizmus, a magány és a főlölslegesség tudása elég hamar felrli az életet.

Töke és hazugság

De, hát akkor miért is van nyugdíj? Egyfelől azért, mert a társadalom nem hajlandó feladni a reményét, amely szerint mindenkire vár, mindenkinek jár egy boldog élet, vagy legalább néhány boldog esztendő, esetleg évtized. Így könnyebb belenyugodni a kilátástalan hétköznapi zakatoló monotóniájára, vagy máshonnan tekintve, így könnyebb önfelmentést találni az elrontott, elhazudott, elfelejtlenkedett élet mindennapjaira.

A nyugdíj-remény igazi Jolly Joker. Mindent visz.

Üti az önmegvalósítást nem jelentő, robotszerű munkás éveket, üti az eltévészett időt, üti a feladott álmokat, de talán még az elbaltázott házasságot is üti. Felülírja mindazt a rémséget, amit gyáván, pipogyan, lustán, megalkudva, meghunyászkodva, kizsákmányolástól, sőt szolgálva elvisel az ember.

Másfelől meg színtiszta rablás. Üres ígéretés. Csalás. Átvétel. Tökeakkumuláció. A magán-nyugdíjpénztári befizetés a nyugdíjalapokon keresztül részvényyé és állampapírrá válik. Amelyik feléből állampapír lesz, az gyakorlatilag az állam ígérete, hogy majd fizetni fog, hogy majd el fog tartani. Ebben a tekintetben nem különbözik az ösztársadalmi rülettől, a felosztó-kirovó nyugdíjrendszertől. Amelyik fele pedig részvényeken keresztül tökévé dagad, az meg jobbára a világgazdaság tökeerejét gyarapítja, s belemerül a banki, nagyvállalati, tőkepiaci körtánc globális hozamvadászatába, s így tulajdonképpen ez sem más, mint egy ígéret, hogy a világgazdaság majd fizetni

fog, majd el fog tartani.

Évek és életek

Persze, ha nem lesz nyugdíj, azaz ha a nemzetállam nem tud majd eltartani, vajon miért tudna egy másik nemzetállam, sok nemzetállam, azaz a világgazdaság mégis eltartani? Nem része, függvénye, következménye egyik a másiknak?

Ha nem lesz nyugdíjam, így sem, úgy sem lehet. Ha nem lesz nyugdíjam, az azt jelenti, hogy a világ nekilát felszámolni a nyugdíj intézményét. Túl sok a nyugdíjas. Túl sok hasznos embert taszítunk nyugdíj-szám?zetésbe.

Másra kell az a pénz. S, ha másra kell, máshol lesz a helye. Nem kétséges. Az emelked? nyugdíjkorhatárok révén el?bb utóbb eljuthatunk oda, hogy valóban csak azokat tartsa el a társadalom, akik már képtelenek gondoskodni magukról.

Meg persze közben zajlik egy, életünk minden szegmensét átfformáló, ki tudja hányadik ipari forradalom is. Talán olyan id?k jönnek, amikor az önámítások, önbecsapások, önfelmentések helyét valódi életek foglalhatják el. S, akkor valóban nem lesz nyugdíj, mert még a gondolatát is undorodva utasítja el az ember.

Boldog id?k gyermekei vagyunk.

www.tutiblog.com

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

